

09.11.1989 Bekendtgørelse om rejsefrihed

Beretning fra Ute Weiss, Warnemünde

"Der var engang, - sådan begynder alle eventyr. Det gør vores også, men det var ikke blot et eventyr, det blev virkelighed:

Den 9. november 1989 blev det bekendtgjort i fjernsynet, at borgerne i DDR med øjeblikkelig virkning kunne rejse til Vesten, hvis de hos politiet fik et stempel i deres identitetskort.

Jeg gik til vores nabo og veninde og fortalte hende det, - hun vidste det allerede. Vi gik til politistationen og stillede os i køen, der allerede var meget lang.

Min venindes mand besøgte min mand i værkstedet. "Herbert," råbte han, "vi rejser med "Kong Frederik" til Gedser i aften, grænserne er blevet åbnet.

Herbert, der ikke havde set indslaget i fjernsynet, fordi han havde haft travlt i værkstedet, svarede: "Conny, her har du en øl, giv mig lidt fred, jeg har travlt." Conny drak sin øl og forsvandt.

Conny kom efter en time tilbage og havde billetterne til færgen "Kong Frederik" kl. 22.00 fra Warnemünde til Gedser med. Derudover skulle vi have noget at drikke og spise med, for personalet på færgen strejkede. I mange år kunne vi kun fra en bestemt afstand se færgerne sejle fra færgestationen. Nu gik det store ønske i opfyldelse, vi kunne selv sejle med færgen.

Kl. 21.30 mødtes vi ved færgestationen med hver sin kurv med drikkevarer og mad.

Så gik vi gennem toldkontrollen, - tolderen var meget venlig, vi fik et stempel i vores pas og kunne gå om bord på færgen.

For mig var det et under, for jeg havde aldrig i mit liv været på eller sejlet med så stort et skib.

Min mand, Herbert, havde oplevet det flere gange, da han havde arbejdet på Warnowværftet og altid var med på prøvesejladserne.

Han havde også ofte set Warnemünde fra vandsiden, - det havde jeg aldrig, så for mig gik altså endnu et ønske i opfyldelse. Jeg kunne endelig se Warnemünde fra vandsiden. Selvom det var mørkt, så det trods alt smukt ud. Fyrtårnet sendte et lyshav af stråler langt ud over havet.

Der var kun få mennesker med færgen, - jeg tror, vi var de eneste fra Warnemünde ombord. Der var også nogle enkelte danskere ombord. Selv om vi kun var få passagerer ombord, følte vi os flere gange overvåget, for der løb en mand i "slips-og-krave-antræk" rundt på skibet. Vi lod os ikke forstyrre deraf og var trods alt glade.

Hen imod kl. 23.30 lagde vi til i Gedser. Vi fik at vide, at vi kunne gå i land i Gedser eller blive ombord, for vi kunne alligevel ikke se noget af Gedser, da det var bælgmørkt. Vi gik dog alligevel i land, for så kunne vi i det

mindste sige, at vi havde været i udlandet.

Kl. 05.00 sejlede den samme færge, "Kong Frederik" igen tilbage til Warnemünde. På hjemrejsen faldt vi til ro. Vi blev eftertænksomme og diskuterede vores situation. Da vi næsten havde spist al vores mad og vi kunne se, at vores drikkevarer efterhånden også snart ville være drukket, fik Herbert en ide.

Han sagde: "Har vi en tom flaske ?"

"Naturligvis" sagde jeg, "den ene champagneflaske er tom."

"Godt, så skriver vi en flaskepost, - hvad mener I om det ?"

"En god ide, men vi har intet papir !"

"Vent lidt," sagde jeg, "der står et par reservations-skilte, jeg henter et til os."

Som sagt, så gjort. På den ene side af kortet stod noget på dansk, som vi ikke kunne læse. Jeg vendte kortet om og begyndte at skrive:

"I dag er en historisk dag for os, vi kunne kl. 22.00 sejle med færgen "Kong Frederik" til Gedser. Det er den 09.11.1989. - Den, som finder denne flaskepost, bedes henvende sig.

Herbert og Ute Weiss,
Rostock/Warnemünde,
Posttr.40"

Da jeg havde skrevet dette, var vi måske 1 time fra Gedser.

Herbert rullede det skrevne sammen og puttede det i champagneflasken. Så blev proppen sat grundigt i flasken, for at der ikke skulle komme vand ind. Og så blev flasken smidt overbord og vi spekulerede over, hvor flasken mon ville ende.

Da vi igen ankom til Warnemünde gik vi eftertænksomme hjem. For os havde det været en skøn aften og en særdeles dejlig overfart. Fra da af håbede vi, at vi ofte ville kunne sejle med færgen, det skulle ikke være en engangstur.

5 måneder senere, d. 22. marts 1990, kom et brev fra Danmark. Jeg løb ud til min mand i værkstedet og råbte: "Vi har fået brev fra Danmark, hvem kan have skrevet til os ?" Jeg havde ikke skænket flaskeposten en tanke.

Jeg åbnede brevet og læste det højt. "Herbert, Herbert, vores flaskepost er fundet i fiskerihavnen i Gedser af en tolder et par dage efter vi smed den ud."

Men brevet gjorde mig alligevel eftertænksom, for der stod en mærkelig sætning deri: "Vi vil gerne vide, om De også er det. Vi vil gerne invitere Dem."

Forklaringen på den mærkelige sætning

Den sætning, fru Ute Weiss undrede sig over i brevet, havde en naturlig forklaring. Det reservationskort, som familien havde brugt til deres flaskepost, var et reservationskort for "Den Danske Komité for Arbejderkonferencen for Østersølandene, Norge og Island". Derfor overvejede de danske findere af flaskeposten om, det var kommunister, der havde sendt den glade hilsen.

"Den danske komite for Arbejderkonferencen for Østersølandene, Norge og Sverige" var dog en organisation tilknyttet den danske fagbevægelse.